

Notulen ILCP-NVN Symposium Arnhem 8 februari 2008

Thema: Fotografie, natuurbescherming en klimaatverandering
Locatie: 4^e Internationaal Natuurfoto Festival, Burgers' Zoo, Arnhem, Nederland

Deelnemers: Tui de Roy (professioneel natuurfotograaf),
Staffan Widstrand (professioneel natuurfotograaf),
Kathy Moran (National Geographic),
Danny Ellinger (Foto Natura),
Arne Heineman (Natuurmonumenten),
Chantal Jonkergouw (WNF),
Kalli De Meyer (directeur DCNA)

Voorzitter: Cristina Mittermeier (directeur ILCP)
Panelvoorzitter: Henkjan Kievit (NVN)

Introductie door Eric Bergmeester, voorzitter NVN

Allemaal hartelijk welkom in het auditorium van Burgers'Zoo, welkom bij het NVN en welkom bij dit ILCP symposium. Ik ben heel trots en vind het heel bijzonder dat na Anchorage (Alaska) en Lindau (Duitsland) het derde ILCP symposium hier in Nederland plaatsvindt. Vandaag tijdens het 4e NVN Internationaal Natuurfoto Festival.

Nature Conservation and Climate Change is de titel van het symposium. Is hierover niet al genoeg gesproken? Moeten we het hier vandaag opnieuw over hebben? Mijn antwoord hierop is ja. Natuurfotografen zijn zich in mijn ogen niet altijd bewust van de enorme bijdrage die zij kunnen leveren aan natuurbescherming en het tegengaan van klimaatverandering. De natuurbeschermers op hun beurt, praten hier te weinig over met de natuurfotografen. Welke beelden hebben zij eigenlijk nodig? En welke beelden zien de tijdschriften het liefst geplaatst? Hoe kan ieder zijn bijdrage leveren? En met welke beelden? Aaibaar of juist hard en met bloed overgoten? Daar gaan we het over hebben. We zijn bij elkaar met natuurbeschermers, natuurfotografen, pers, publicisten en uitgevers, maar ook gewoon geïnteresseerden. Daar moet iets moois uit komen.

De discussies worden voorafgegaan door 2 heel bijzondere en indrukwekkende presentaties, gegeven door twee bijzonder goede internationale natuurfotografen: Tui De Roy en Danny Ellinger. Als laatste krijgt u een bijzondere video compilatie te zien van de Nederlandse Steve Irwin, Marco de Paauw. Wat hij met zijn foto's en zijn enorme enthousiasme doet is een leuk voorbeeld voor velen, met name de interactie die hij opzoekt met kinderen is fantastisch.

Ik stel u graag voor aan de drijvende kracht achter het ILCP, ik stel u voor aan de executive director, Cristina Mittermeier. Zij is vandaag uw voorzitter. Ik wens iedereen een goed symposium.

Notulen

Eerste paneldiscussie:

Natuurfotografie ... een wapen voor het maken van beleid

Voor de eerste paneldiscussie werd een documentaire van Danny Ellinger getoond over de grutto in Nederland, met de titel 'How the Dutch are milking their birds' (hoe de Nederlanders hun vogels uitbuiten).

De aantallen grutto's zijn gekelderd doordat er minder ruimte voor de vogels is vanwege uitbreidingen van dorpen en steden en veranderingen in de landbouw. De boeren worden gesubsidieerd om gras te laten staan op het veld tot een bepaalde datum, helaas is dat te vroeg voor de jonge vogeltjes om volwassen te worden. Het gras wordt gemaaid en de jonkies worden tegelijkertijd gedood. Aan de andere kant zijn er de vrijwilligers die de nesten markeren zodat de boeren er omheen kunnen maaien. Dit betekent dat er geen hoog gras meer buiten het nest is. Zodra een vogeltje zich buiten het nest waagt, wordt hij gegrepen door roofdieren, omdat het nest wordt beschermd maar niet de vogels.

Het lijkt erop dat er vanwege de subsidies bijna geen ruimte is voor beide, dus is het óf de vogels óf de landbouw.

Hierna werd de discussie door Danny geopend. Hij zei dat je een verhaal met een plaatje nodig hebt, wij zijn de getuigen, de ogen van de wereld. We hebben een balans nodig van mooie en niet-zo-mooie plaatjes. In het verleden hebben we alleen mooie plaatjes laten zien.

Tijdens de discussie werden de volgende meningen gegeven:

Cristina vond dat we samen met de gemeenschap moeten werken. Om de betrokkenheid van de mensen te krijgen, moet je hun aandacht trekken. Ze noemde als voorbeeld een enorm gebied van de Phoenix Islands dat de week ervoor beschermd was, maar niemand weet waar het is.

Kathy zei dat samenwerking belangrijk is. Bijvoorbeeld in Gabon, alwaar Michel Fay een drieluik verhaal over Afrika heeft gemaakt. Het resultaat was dat de president van Gabon 13 nationale parken heeft aangewezen in samenwerking met de natuurbescherming.

Ze vond dat we visrechten moesten kopen om deze gebieden te laten zien en te laten zien waarom we beschermen, zodat we maatregelen kunnen nemen om het te beschermen. Sommige panelleden waren het niet eens dat visrechten de lokale bevolking hielpen.

Arne was van mening dat je moet samenwerken met de lokale bevolking en dat moet tonen. Bijvoorbeeld in Nederland is 100.000 hectare beschermd, hiervan is 90-95% toegankelijk. Een op de zes families is lid van Natuurmonumenten. Hij erkende ook Danny's probleem omdat het gebruik van het land wordt bepaald doordat 3% van de bevolking in Nederland het voedsel produceert voor de andere 97%. Hij vond ook dat je moet laten zien waar dingen fout zijn gegaan en jezelf af moet vragen waarom.

Staffan informeerde ons dat het wild in Zweden weer in opkomst was. Als je aan bescherming wil werken, kun je dat het beste doen samen met de mensen en het gebied toegankelijk maken door bijvoorbeeld ecotoerisme. In antwoord op een vraag uit het publiek zei Staffan dat één persoon meer schade kan toebrengen dan 1.000 mensen, en dat die 1.000 mensen natuurbescherming konden steunen.

Hij vroeg zich af wat fotografie voor natuurbescherming is, betekent dat dode dieren laten zien? Hij vertelde over het boek van Pete Oxford over Ecuador. Het was een schitterend boek en het laatste hoofdstuk ging over olie en andere negatieve dingen. Het boek werd niet verkocht. Maar toen Pete het boek veranderde en het laatste hoofdstuk eruit liet, waren de Ecuadoriaanse mensen trots op hun land en het boek verkocht prima.

Staffan vond dat we niet alleen rampspoed en dood hoeven te laten zien om mensen te betrekken in natuurbescherming, maar dat het essentieel is om verbazing en blijheid te laten zien en informatie te geven over de natuur. Dit betekent voor hem dat hij zijn talent en baan gebruikt voor natuurbescherming.

Kalli zei dat we eerst mensen wakker moeten schudden en bereiken, als dat betekent dat de plaatjes niet zo mooi zijn, is het oké zolang als ze mensen beïnvloeden en ze dus natuurbescherming helpen. We hebben langdurige, betrouwbare samenwerkingsverbanden nodig.

Tui beantwoordde de vraag van Henk-Jan – moeten we, als professionele fotografen, foto's weggeven in plaats van ervoor betaald te krijgen – met te vertellen dat mensen bereid zijn te betalen voor drukkers, vrachtwagens om de boeken naar de winkels te krijgen, papier, etc. etc. maar niet per se voor de fotograaf (materiaal, tijd, reizen). Als de keuze is tussen een mooie foto of eentje met veel invloed, kiest ze voor de schoonheid als het de boodschap maar overbrengt. De gehele combinatie van indringende berichtgeving is belangrijk.

Tui vervolgde dat het visuele gereedschap erg veel kan doen. Het is de ondergrond van natuurbescherming, mensen moeten zich betrokken voelen, ze moeten de schoonheid zien om betrokken te worden en we kunnen alleen maar beschermen als we er om geven. Dat betekent 90% mooie plaatjes en 10% niet-zo-mooie plaatjes.

Chantal gaf toe dat het WNF mooie foto's nodig heeft om mensen bij natuurbescherming te betrekken. Mensen steunen het WNF omdat de foto's hoop geven. Het WNF moet haar naam naar de buitenwereld gebruiken vanuit verschillende standpunten. Ze laten ook de bedreigingen zien van de viskwekerijen, maar dat is voor een andere doelgroep.

Henk-Jan concludeerde na dit eerste half uur levendige paneldiscussie dat we alle kanten van een verhaal nodig hebben. Je moet zowel het baby olifantje als de dode moeder zonder slachttanden zien. Er zou een goede relatie moeten zijn tussen fotografen en de mensen die de foto's nodig hebben met natuurbescherming steeds in je achterhoofd.

Tweede paneldiscussie

Natuurfotografie ... wat voor foto's hebben we nodig?

Na de pauze ging het symposium door met een presentatie van Tui de Roy over de Galapagos, getiteld 'Galapagos, the forgotten Case' (Galapagos, de vergeten zaak). Ze stelde de vraag hoe je een verhaal kunt vertellen en de boodschap kunt overbrengen. Over de opwarming van de aarde en de Galapagos kun je vele verschillende verhalen vertellen, maar ze hangen allemaal samen.

Het klimaat in de Galapagos is veranderd: el niños duren langer (3-4 maanden in plaats van een paar weken), daardoor is het niveau van de zee hoger en is er meer regen, met rottende cactussen als gevolg. De zeevogels verlaten maandenlang de Galapagos en de zee-leguanen hebben minder voedsel door het warmere water, dus sterft 50-70% van hen. Het duurt tientallen jaren voordat de aantallen weer hersteld zijn. Aan de andere kant worden de overlevenden groter. Elk jaar groeit de

aanwezigheid van mensen met 7% en, dat baart meer zorgen, toerisme is met 14% per jaar gegroeid. De grootste bedreiging voor de Galapagos is de introductie van vreemde soorten door de import.

De aantallen albatrossen zijn de laatste 3 of 4 jaar enorm gedaald. De albatrossen vliegen gewoonlijk naar Peru om vis te vangen, maar Peru wordt geteisterd door overbevissing en de grote gevolgen van el niños. Vissers vangen zelfs albatrossen om te overleven omdat er geen vis is. Het gevolg is dat de albatros kuikens geen eten hebben en geen ouders, dus geen leven. Momenteel is de levensverwachting van de albatros gedaald van 20 naar 12 jaar, dat is net genoeg om één legsel te hebben. De Galapagos was het eerste werelderfenisgebied in het verleden, nu is het het eerste werelderfenisgebied *in gevaar*.

De vraag blijft hoe je jouw foto voor het onderwerp kunt laten spreken. Je moet schoonheid en kwetsbaarheid tonen. Hoe lever je je foto aan en aan wie, hoe laat je de complexiteit van je boodschap zien, zodat complexe besluiten genomen kunnen worden.

Dit resulteerde in de vraag 'wat heb je nodig om mensen wakker te schudden' en was het begin van de tweede paneldiscussie. Iedereen was het erover eens dat het een totaalpakket is: we hebben niet alleen de fotografen nodig, maar ook het geld, de politici en de drukkers. Alles moet samen werken om het te laten werken. Als we niet naar de beleidsmakers kunnen, moeten we klein beginnen en mond-op-mond reclame maakt het groter. Je moet het overal kenbaar maken, denk aan geïntegreerde campagnes of campagnes via internet. Denk over de media heen. 'Denk groot, denk groter'.

Waarom zijn er geen foto's van de blauwe tonijn, omdat het moeilijk is die te maken en daar heb je geld voor nodig. Sommige verhalen zijn simpel, goedkoop en leuk om te doen, maar andere zijn moeilijk, triest en saai. Het kost moeite en geld om ze naar buiten te brengen.

Echter, je hebt plaatjes nodig voor bescherming. De fotograaf kan een diersoort als beginpunt nemen en de natuurorganisaties en drukkers kunnen de boodschap verkopen. Ze hebben krachtige verhalen nodig om te tonen hoe alles in elkaar zit. De organisaties en bedrijven (bijv. camerabedrijven) moeten overtuigd worden dat het zinvol is om te investeren. In armere landen zoals Aruba is er een keuze tussen het park open houden en foto's kopen. Gelukkig gaan er nu 3 fotografen naar toe om foto's te nemen.

Staffan Widstrand is een nieuw project met 50 natuurfotografen gestart dat in 2010 afloopt. Ze willen daarvoor ook amateurs gebruiken. Ze werken samen met organisaties. Eigenlijk zou natuur een alledaags onderwerp in elk huishouden moeten zijn. Als je het niet hebt gezien, heb je er geen binding mee. Hij nodigde iedereen uit om zijn beste foto's naar de maandelijkse competitie te sturen.

Voor elke professionele fotograaf zijn er honderden amateurs, die allemaal zouden kunnen samenwerken met natuurbeschermingsorganisaties. We hebben samenwerkingsverbanden nodig, verantwoordelijkheid en creatief denken. Het belangrijkste zijn waarheidsgetrouw, geloofwaardigheid en integriteit. De natuurfotograaf op zijn best is een combinatie tussen een journalist (rapporteur) en een artiest (schoonheid), zodat hij ook horror op een mooie manier kan weergeven.

De discussie ging verder over ethiek:

Wat is een ethische manier om een foto te gebruiken, kun je de situatie veranderen, mag je het beeld digitaal manipuleren of het gedrag van dieren manipuleren? Dit gaf

aanleiding tot een aantal verhalen over mensen die kikkers of vlinders in hun koelkast bewaren, en het recente verhaal in Nederland over het vosje dat gedood is omdat het te tam was geworden, en over een bedrijf dat foto's wilde van leeuwen op het strand. Zowel wetenschappers als fotografen kunnen dieren voeden voor hun doeleinden. Aangezien mensen gedrag of andermans foto's kopiëren en niet de boodschap kopiëren, heb je een verantwoordelijkheid. Iedereen is voor zichzelf verantwoordelijk. Als er geen markt is, zul je jouw foto's niet verkopen.

We hebben plaatjes nodig die praten en geld opleveren. De richtlijn van National Geographic in Washington is om geen foto's te gebruiken die in wildparken zijn gebruikt, het WNF gebruikt ook alleen foto's die in het wild zijn genomen, maar hebben geen specifieke richtlijnen. Foto Natura wil haar foto's in raw and tiff om de oorsprong te controleren.

Integriteit is belangrijk evenals waarheidsgetrouw. Je moet de mensen vertellen hoe je de foto heb gemaakt als ze je vragen. Het is ook belangrijk ethisch te zijn: hoe behandel je je onderwerpen. Natuurfotografen praten te veel over hoe het genomen was en te weinig over de invloed van wat het overbrengt.

Cristina zei het zo: bedenk dat natuurfotografen in een boot met gaten zitten, alle fotografen hebben een vinger in de boot zodat die niet zinkt. Als je een ethische lijn overschrijdt, haal je je vinger uit jouw gat en gaan we allemaal ten onder.

Henk-Jan concludeerde dat samenwerking belangrijk is en dat we duurzame samenwerkingsverbanden nodig hebben.

NVN Internationaal Natuurfoto Festival 2008

8 februari 2008
ILCP-NVN Symposium

Fotografie, Natuurbescherming en klimaatverandering

VERKLARING

Als professionele fotografen erkennen we dat we als rolmodellen fungeren voor de grotere fotografische gemeenschap. In die geest willen we graag de volgende gedachten naar voren brengen:

Hoe we de planeet behandelen, hangt voornamelijk af van ons gevoel erover.

Er is geen betere manier dan waarheidsgetrouwe en creatieve visuele communicatie om mensen **BETROKKEN** te laten voelen.

Net zoals ballet een combinatie van muziek, dans en decor is, is natuurbeschermingsfotografie een huwelijk van onderwerp, creatieve blik en weergave.

Nu we dat gezegd hebben, zetten we ons als gemeenschap van natuurfotografen in voor natuurbescherming, we beloven persoonlijke verantwoordelijkheid te nemen over de manier waarop onze foto's gemaakt zijn en om eerlijk te vertellen hoe deze gemaakt zijn. We nodigen de wereldwijde fotografiegemeenschap, amateurs en professionals, uit om ons in deze belofte te volgen.

De deelnemers van het ILCP-NVN symposium